

Tres paraules: pàtria, justícia i veritat

GEMMA CALVET | Actualitzada el 24/05/2012 00:00

Quan les circumstàncies arriben a extrems durs i difícils, la tendència a prioritzar la supervivència pot entorpir qualsevol propòsit inicial, qualsevol projecte individual i col·lectiu. La confusió entre realitat, possibilitat i capacitat esdevé un nus complex i enredat.

Sembla que les directrius del futur immediat de Catalunya com a país estan marcades per unes previsions econòmiques que amenacen amb una intervenció al novembre, ordenada pel ministre Montoro en nom del govern popular. No és impensable que aquest pronòstic, anunciat per economistes com Edward Hugh, tingui probabilitats de fer-se realitat.

Trigarem molt a conèixer les raons de fons d'aquesta crisi. Ara bé, és molt probable que els mateixos interessos ideològics que estan defensant privatitzacions de serveis públics i reduccions de tutela de drets socials siguin partidaris d'aprofitar l'actual context per llançar una gran ofensiva contra el projecte sobiranista que ha anat creixent a Catalunya els últims anys.

Històricament arrosseguem un dramàtic i creixent espoli fiscal, difícilment superable tenint en compte el desnivell de forces en les negociacions entre Espanya i Catalunya, tal com destacava dilluns en el seu article Joan Manuel Tresserras. Després, la gestió de les autonomies ha anat configurant una política tramposa en el fons i les formes. Primer va gestionar el desplaçament del dèficit de manera constant i creixent, i després va entrar en el terreny de l'impagament de compromisos comptables.

La gestió del finançament ha sigut la clau constant, dura i difícil dels diversos governs de la Generalitat. I, sigui com sigui, la crisi s'erigeix com el gran pretext per parar el tren de l'emancipació.

Fa uns dies el Premi Nobel d'economia, Paul Krugman, quasi com a últim recurs, apel·lava a l'ètica i a la seva moralitat davant la falta de racionalitat i de sentit comú en la conducta dels mercats i dels sectors bancaris. Els preguntava quina dimensió moral podien introduir en l'actual estat de coses.

A *L'ètica de la redistribució*, Bertrand de Jouvenel desenvolupa la idea de proporció. Afirmar que a la desmesura només s'hi oposa la humilitat. I que les paraules *pàtria*, *justícia* i *veritat* es poden defensar sense ràbia. Certament són temps per a les tres paraules.

Tres paraules: pàtria, justícia i veritat JUANJO MARTÍN / EFE

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

Pàtria. Més que mai, hi ha unes coordenades històriques que ens haurien de fer replugar en el que és essencial: la defensa d'una consciència col·lectiva d'identitat amb necessitat de dimensió política. Deia Joan Maragall que el dia que Catalunya s'hagués deslliurat del teatre i de la premsa de Madrid, la nostra independència intel·lectual estaria molt avançada, i que el dia que la nostra independència intel·lectual fos completa, la resta seria el de menys, i Catalunya formaria part d'Europa. Aquestes lletres, escrites l'any 1895, només van ser visionàries en part. Ara és patent que sense independència política hi ha un risc per a la supervivència cultural i identitària. I Europa pot acollir aquesta determinació política.

Justícia. El Govern hauria de vetllar per blindar el patrimoni social de Catalunya. Les retallades estan afectant els sectors en què Catalunya ha destacat com a pionera i avançada: en la política penitenciària orientada al sistema que prioritza la reinserció; en l'àmbit de les entitats d'acció social, que denuncien que s'ha practicat una reducció del 12% de tots els programes; en el camp del treball per les persones discapacitades, s'han suprimit programes d'inserció laboral, i en justícia juvenil, s'han tancat dos centres de menors i s'han substituït per més lliteres i menys professionals.

No podem acceptar que iniciatives tan lloables com La Marató de TV3 contra la pobresa o els creixents valors de la solidaritat comunitària substituïxin els drets de la ciutadania que pateix una posició vulnerable. La llei de serveis socials va superar la lògica de l'assistència per construir en el seu lloc drets i dignitat, i no podem sacrificar el que és més just.

Veritat. La política de Rajoy, del PP vinculat a l'escàndol de Bankia, o dels que defensen interessos vinculats als mercats, no demana transparència ni regulació i es limita a injectar-hi diner públic.

A l'abril l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa va adoptar una resolució en què considera una "obligació moral" lluitar contra les pràctiques fiscals depredadores i abusives que comporten distorsions a escala mundial, i va exigir la supressió del secret bancari i la necessitat de transparència i de vigilància pública efectiva. També va denunciar pràctiques específiques com les tècniques comptables abusives a les multinacionals, el frau fiscal, els paradisos fiscals i els centres financers *offshore*. Mentre la política, i més la catalana, no faci d'aquesta demanda una prioritat, no es podrà satisfer.

PUBLICITAT

De casa teva
al Fresh
Banking...

... ara
només hi ha
un pas.

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Calldetenes, manifestos i samaritans

De les 'polícies' a la 'politics'

La màscara legal de la dominació

ING

ING DIRECT
Fresh Banking